Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. Den 15de Februar 1899. 48de Aargang.

Tale af Apostel M. F. Cowley,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 27de Februar 1898.

Mine Brødre og Søstre!

Jeg ønsker og udbeder mig Eders Tro og Forbøn om, at Guds Aand maa vejlede mig i, hvad jeg skal sige. Herrens Værk er saa altomfattende, at det passer til de Helliges Nødtørft i alle Livets Forhold, og derfor er det næsten umuligt for en Taler at holde sig indenfor afmaalte eller forudfattede Grænser. Det er forventet, at vi skulle tale og belære ved den Helligaands Inspiration, og enhver af de Hellige, som er tilstede i Konferencen, burde skænke deres Opmærksomhed til alt, hvad der bliver omhandlet, i det mindste saa meget, at Sindet maatte være frit for Paavirkning af noget som helst uvedkommende, og vi burde være komne her med det Ønske, at blive oplyste ved at høre Herrens Ord udtalt af hans Tjenere, i hvem der end maatte blive kaldet til at tale.

Jeg har glædet mig ved det, som er bleven talt i denne Konference, og jeg har et Vidnesbyrd i mit Hjærte om, at alt, hvad her er bleven sagt eller forhandlet, er godt og passende.

Jeg anerkender Herrens Styrelse i alle de Tildragelser, der finde Sted blandt de Sidste-Dages Hellige, herhjemme saavel som ude iblandt Jordens Nationer. Der blev sagt i Gaar, at Herren havde udfriet sit Folk fra alle de mange Slags Trængsler og Undertrykkelser, det hidtil har maattet gennemgaa. For mig er dette et kraftigt Bevis paa dette Værks Guddommelighed, og dersom vi gøre vor Pligt, vil han udfri sit Folk fra enhver Situation, der ikke er, som den kunde ønskes at være. Der er intet af større Vigtighed for de Sidste-Dages Hellige, end at kende deres Pligter, og derpaa fuldbyrde dem Dag for Dag. Det er formedelst Jagttagelse af enhver Pligt, som Evangeliet paalægger os, at vi have Krav paa den Helligaand til at vejlede os i al Sandhed, og til at styrke os, samt gøre os uindtagelige for saadanne Indflydelser,

som muligen kunne svække vor Tro og lede os bort fra den Sti, der leder til evigt Liv.

Denne er en Forberedelses-Tid for Herrens herlige Komme, og Evangeliet spredes mere og mere blandt Jordens Nationer. Selv har jeg glædet mig siden sidst afvigte Generalkonference ved at rejse omkring i de sydlige Stater i Selskab med nogle af Ældsterne, og tillige besøge Missionen i Colorado, de nordlige Staters Mission i Chikago, og de østlige Staters Mission i Ny York. Jeg har lagt Mærke til, at de unge Ældster interessere sig meget for at sprede Evangeliet i disse Dele af Landet.

Det samme maa jeg ogsaa sige om de nordvestlige Staters Mission, der indbefatter Oregon, det nordlige Idaho og Washington, hvor jeg nylig i Forening med John Henry Smith aflagde et Besøg. I alle disse Missioner have vi fundet en god Aand herskende blandt Ældsterne, og det er mig en Glæde at kunne bringe saa god en Rapport til Forældre om deres Sønner, og til Hustruer om deres Mænd, der ere udsendte med Evangeliets Budskab til Jordens Nationer.

Almindeligvis føle Ældsterne sig tilfredse i deres Stilling og arbejde under Indflydelsen af det Vidnesbyrd i deres Hjærter, at deres Mission er at prædike det evige og sande Evangelium, at være behjælpelige til Indsamlingen af Israel, og til at fremme Guds Riges Udbredelse over Jorden. De burde opmuntres til Frimodighed og Iverighed, og til at fæste Lid til Herren og være ydmyge for ham.

Breve, som sendes af Hustruen, Fædre, Mødre eller Søskende til Ældsterne, som prædike Evangeliet, burde være af opmuntrende Indhold. For mange Aar siden arbejdede jeg sammen med en Ældste i Virginia, som havde en stor Flok Børn hjemme. Hans Hustru var en god Sidste-Dages Hellig, og havde en stærk Tro paa Gud og hans Værk; naar nogen var syg i Hjemmet, holdt hun det altid skjult for sin Mand, medens han var paa Mission, indtil alt var vel igen, og Herren velsignede hende derfor og bevarede dem.

Jeg har nylig læst i visse Blade, der publiceres i Portland, Oregon, Bemærkninger af 10 forskellige Præster af vor Tids Kristenhed, og det var, hvor Ældste W. Parkinson og hans Broder prædikede Evangeliet. Deres Bemærkninger gik ud paa, at Mormonkirkens Ældster prædikede Lærdomme, der vare fælles for hele Kristenheden, medens vore virkelige Lærdomme holdtes i Baggrnnden. Jeg ønsker her at bemærke, at der ikke findes et eneste Princip i det Evangelium, vi forkynde, uden at det tydeligt er forskelligt fra Verdens Religioner. Anerkendelsen af Jesus Kristus som Verdens Frelser maa jo være fælles for alle; men sand Tro paa Gud og hans Søn Jesum Kristum er af vore Ældster fremstillet i et virkeligt Eksempel, naar de uden Pung eller Taske rejse om og prædike Evangeliet, og den Tro, vore Ældster i de sydlige Stater udvise ved at

gøre dette, er en slaaende Irettesættelse til dem, der prædike for Betaling og spaa for Penge. Mænd sagde til Broder Lyman og til mig i de sydlige Stater og paa andre Stæder: „Vi kunne ikke forvente, at vore Præster skulde gøre som Eders Ældster, rejse omkring og prædike, gaa til Fods fra Hus til Hus og fra By til By, uden at forbigaa den ringeste Hytte i Landet, og alt dette uden den mindste finansielle Godtgørelse.

Men dette er Trosprincippet, disse unge Ældster udvise, og vi burde opmuntre dem og selv fremvise vor Tro, naar vi kaldes til at bære Evangeliet ud i Verden, ved at gaa og udføre de os paalagte Pligter efter den bedste Evne, Herren har skænket os.

Herren sagde til Profeten Joseph Smith i hans tidligere Missionsdage — og det er ofte siden gentaget i Aabenbaringer givne gennem ham til David Whitmer, Oliver Cowdery, Ziba Peterson, og til andre Mænd — at „Høsten er stor, men Arbejderne faa". Denne Udtalelse er sand i Dag trods Kirkens stadige Udvidelse og de Tusinder af Mænd, der ere anbetroede det hellige Præstedømme, og hvis Pligt det er at forkynde Evangeliet og være specielle Vidner om Jesu Navn for hele Verden. Alligevel lyder Raabet fra de mange Præsidenter om at udsende flere Ældster.

Jeg troer, at Broder Kelsch af de nordlige Staters Mission har omtrent 150 Ældster i Virksomhed, og han siger, at 500 til kunde godt anvendes i Arbejdet. Præsidenten over de nordvestlige Staters Mission, Broder Parkinson, udbeder sig flere Ældster for den Mission, thi han har kun atten. Præsident Elias Kimball i de sydlige Stater siger, at han tror, 1000 Ældster kunne lige saa vel virke i den Mission, som de 500, der nu sprede Evangeliet der. Jeg antager, at lignende Vidnesbyrd kunde gives fra Missionen i Europa, og fra Stillehavsøerne. Dette, mine Søskende, burde inspirere os til at samle Kundskab om Evangeliet.

Det glæder mig at se, at medens Tilstanden i Verden er saa gunstig for Guds Riges Udbredelse, er der ogsaa en tilsvarende Interesse udvist herhjemme i Zion, hvilket ses tydeligt af det gode Missionsarbejde, der er bleven udført sidste Vinter i de unge Mænds Uddannelses-Foreninger. Unge Missionærer have virket i de forskellige Zions Stave og have opsøgt og, saavel paa Gaderne som i deres Hjem, kommet i Tale med mange, som tilsyneladende vare ligegyldige angaaende deres Saligheds Sag, og de have vundet mange af disses Hjærter og opvækket dem til livlig Deltagelse i Uddannelsesarbejdet. Nødvendigheden af at efterleve Evangeliets Fordringer er bleven dem bevisliggjort, paa det at Aanden og Kraften af Jesu Kristi Evangelium maa finde Rum i deres Hjærte.

Jeg har lagt Mærke til, at mange af disse unge Missionærer have

vist sig særdeles begavede til at drage saadanne Brødre ind til Hjorden, som før vare ligegyldige og efterladende angaaende Herrens Værk. Disse Talenter burde tilskyndes og opmuntres af enhver Sidste-Dages Hellig, hvor som helst de findes. Jeg troer, at ved disses Virksomhed blev omtrent 13000 nye Medlemmer tillagt Navnelisten for de Unge-Mænds-Forening her i Zion. Dette er et herligt Arbejde. Jeg har hørt om det udmærkede Arbejde, Ældste Alphonso Snow har udført, medens han har virket i Oneida Stav og en Del af Cache Valley. Gode Rapporter modtoges af ham og hans Medarbejder om deres utrættelige Virksomhed. Jeg hører ogsaa, at de Ældster, som have virket i de sydlige Zions Stave, have været heldige i deres Bestræbelser for de unge. Jeg glæder mig derved, og priser disse unge Mænd for deres Flid og Iver for at fremme gensidig Uddannelse.

Gud bereder sit Folk, ligesom han ogsaa bereder Jordens Nationer. Inden jeg slutter, ønsker jeg at læse et Skriftsted, der kommer mig i Erindring: „Og atter, sandelig siger jeg Eder, o, I Jordens Indvaanere, jeg, Herren, er villig til at gøre alt Kød bekendt med disse Ting." Dette betyder de Ting, der henhøre til Evangeliet, Aabenbaringerne, der ere givne til Joseph Smith, Paabegyndelsen af en ny Husholdning og Myndighed fra Gud, gengivet til Jorden for at kalde Menneskene til Omvendelse, og til at forvalte i Evangeliets Ordinanser med en saadan Kraft og Myndighed, at naar nogen har modtaget Vanddaaben, ville de ogsaa modtage Syndernes Forladelse, saafremt de ere ærlige og oprigtige, og de skulle ogsaa faa den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse af Kirkens Ældster.

Saaledes er Beskaffenheden af den „Husholdning," som er anbetroet os i vor Tid og Slægt. Herren siger: „Jeg er rede til at aabenbare disse Ting for alt Kød." Han har bekendtgjort dem for de sidste 68 Aar. Han har sat Folket under større Forpligtelser ved at sende dem det glade Budskab om evigt Liv. Det er for en stor Del bleven forkastet; men nu ere dog de mange Hindringer, som Præstelist og andre Indflydelser have lagt i Vejen, for en stor Del bortryddede og nedbrudte, saa at Ældsterne kunne finde de oprigtige af Hjærtet, og bringe mange af dem til Sandheds Erkendelse. Aabenbaringen siger endvidere: „Jeg anser ej Personer, men ønsker, at alle Mennesker skulle kende, at Dagen vil hastelig komme; Timen er ikke endnu, men er nær for Haanden, da Freden skal borttages fra Jorden, og Djævelen skal have Magt over sin egen Besiddelse. Ogsaa Herren skal have Magt over sine Hellige og skal regere i deres Midte, og vil komme ned, og vil sidde i Dom over Idumea eller Verden."

Freden er for en stor Del borttagen fra Jordens Nationer. Allerede er der Rygter om Krig i Landet. Strid og Tvedragt findes blandt Jordens Folkeslag. Disse Ting blev forudsagt af Guds Profeter, og jeg

vidner for Eder, at enhver af Profeten Josephs Smiths Profetier ere — saa langt som Tidens ustandselige Hjul har rullet dem til Bestemmelsens Maal — blevne lige saa bogstaveligen opfyldte som nogen Profeti, der nogensinde var udtalt af Moses, eller ved Esaias, eller hvilken som helst af de gamle Profeter.

Krig vil blive udøst over Jorders Nationer, og det skal ske iblandt de ugudelige, at hver den, som ikke vil optage Sværd imod sin Næste, maa fly til Zion for Frelse." Til Zion vil samles Folk fra alle Nationer under Himlen, og de skulle blive det eneste Folk, der ikke skulle føre Krig mod andre.

Skulde der findes nogen, der tvivler om Joseph Smiths guddommelige Inspiration, da ønsker jeg, at de vilde læse Profetien og erindre, at den Dag vil komme, da Folket i dette Land, Zions Land, vil være det eneste Folk, som ikke, naar de ej vil føre Krig mod sin Næste, vil fly til Zion. Denne Profeti stemmer overens med den, som findes i Esaias' 4de Kapitel, og ligeledes i hans 13de Kapitel, hvori han taler om Herrens Dom, som skal ramme de ugudelige, og at Ødelæggelsen skal komme over Menneskenes Børn formedelst deres Stolthed, Hovmod og Ugudelighed.

Brødre og Søstre, Dommen skal begynde fra Guds Hus. Lader os derfor omvende os fra vore Synder og Taabeligheder, fra Stolthed og Hykleri, Urimelighed og Indbildskhed, saa at, naar vi sætte os selv i Dommersædet over andre, vort eget Hjærte ikke skulde være fuldt af Fejl, og vort eget Øje ikke have „en Bjelke" i sig. Jeg glæder mig ved dette Værk. Jeg har stærkt Vidnesbyrd om dets Ægthed. Jeg er glad ved at kunne sige, at vi (Apostlene) ikke ere trætte af at tjene Herren, men vi glædes ved vort Arbejde; og vor højeste Attraa er at være til Velsignelse og Gavn for de Sidste-Dages Hellige, og at de maatte gavnes ved Herrens Tjeneres Bestræbelser.

Jeg bærer nu mit Vidnesbyrd til Eder om Sandheden af dette Værk. Jeg bærer Vidnesbyrd derom til mine unge Brødre; og til de unge Folk i Særdeleshed vil jeg sige, at dersom I ville interessere Eder for dette Herrens Værk, og søge ham i ydmyg Bøn, samt gennemlæse Mormons Bog med et fordomsfrit og ydmygt Hjerte, og ligeledes de øvrige Herrens Aabenbaringer, da skulle I faa et Vidnesbyrd om deres Sandhed, og vide tilvisse, at denne er Guds Gerning, og at hans Rige er kommen for at udbredes og grundfæstes blandt alle Jordens Nationer. Maa Herren velsigne Eder alle i Jesu Navn, Amen. (Fra Bikuben.)

Bedste Tanker. Der vilde maaske være mere Lyksalighed at finde i denne Verden, hvis Mænd strøede Blomster paa deres Venners Sti her i Livet i Steden for paa deres Grave. A. J. H.

En Røst fra Jorden,

eller et Indblik i Videnskaben til Bekræftelse af Troen.

Af John A. Widtsø.

Følgende Brev fra Professor Widtsø er en saa passende Indledning til hans særdeles ypperlige Afhandling „En Røst fra Jorden" (A Voice from the Soil), at vi publicere det som saadan, og det tjener til at gøre Afhandlingen af endnu større Værd. (Improvement Eras Redaktion)

Von Kendell, Untere Karlspule 14,
Gottingen, Tyskland,
d. 12te Oktober 1898.

Improvement Eras Redaktion, Salt Lake City, Utah.

Kære Brødre! Jeg har læst Improvement Era med stor Interesse siden dens Fremkomst for et Aar siden, og dens forskellige Afhandlinger have givet mig mange behagelige Timers Studium. Bladets rosværdige Tendens til at hjælpe Zions unge Mænd paa enhver mulig Maade har bevæget mig til at sende Eder indlagte Afhandling.

Det er ofte falden i min Lod at komme i Berøring med saadanne af vore højere Skolers Studenter, som have begyndt at studere Nutidens Videnskab. De mange Besynderligheder i Naturkræfterne forvirre ofte disse unge Folks Sind, og de gribe med Begærlighed efter enhver Teori, som Lærere eller Bøger fremstille for at opklare det Dunkle. Ofte forglemmes eller misforstaas den virkelige Mening af en videnskabelig Teori, selve Teorien bliver raadende, Troens og de dertil fæstede Princippers tilsyneladende Ubegribelighed forøges. Den betænksomme Yngling, som er opvokset i Herrens Frygt, naaer før eller senere det Udviklingspunkt, da han vil gøre et kraftigt Forsøg paa at harmonisere Videnskab med Religion. Men dette Forsøg vanskeliggøres ofte af Mangel paa dybere videnskabelig Uddannelse og en vel indøvet Tankegang, og dette har ofte til Følge, at Ynglingens Tro svækkes for en Tid. Der findes naturligvis ikke nogen virkelig Uoverensstemmelse mellem Videnskab og sand Religion, og ingen Redegørelse er nødvendig, uden kun saavidt Sindets Ustadighed angaar. Dog vil en saadan Tendens eksistere i vore Skoler, saalænge Videnskaben staar paa sit nuværende Udviklingstrin, og Lærerne i Videnskab ere selv kun tildels kyndige i deres Fag. Min Erfaring som Student og Lærer, baade i Utahs Kirkeskoler og Statsskoler, har indpræget dette Faktum dybt paa mit Sind. Jeg har selv gennemgaaet den kritiske Periode, da Videnskab og Religion synes at trodse hinanden; og jeg kan derfor i al Oprigtighed sympatisere med unge Mænd, som ere i samme Stilling.

I mine Undersøgelser af Videnskab og Evangeliet har jeg altid

fundet, at den Uoverensstemmelse, som synes at eksistere imellem dem, hidrører fra en utilstrækkelig Kundskab paa Videnskabens Omraade. Videnskaben er ufuldkommen; Evangeliet saaledes som Gud har givet os det, er derimod fuldkomment. Mit Vidnesbyrd er, at Granskning af Nutidens Videnskab giver uendelige Beviser for Evangeliets Guddommelighed. Jeg har ogsaa bragt i Erfaring, at lidt Vejledning af den rette Slags bringer mangen tvivlende Student tilbage til den rette Tænkemaade. Ofte har jeg bevidnet en nyttig Brug af „et nyt Vidne for Gud" i saa Henseende. Saadanne Tanker, som jeg her har nævnt, have tilskyndet mig til at vælge et underordnet Videnskabsemne og behandle det paa en saadan Maade, at det kan tjene til Bestyrkelse af Troen. Det er kun eet af et Tusind, som kunde vælges og anvendes paa samme Maade.

Ved Nedskrivningen af følgende Artikel har jeg stedse havt tre Hovedformaal for Øje, nemlig: 1) at lade Videnskab bekræfte Evangeliet; 2) At lære det nyttige i Videnskaben uden at gøre Hensigten dermed altfor fremstaaende, og 3) At sætte Tankegangen i passende Virksomhed.

Deres forbundne

John A. Widtsø.

En Røst fra Jorden.

En „Mormon" i alle sine Erfaringer betragter gærne alt fra et mormonsk Synspunkt. Enten hans Arbejde er af fysisk eller aandelig Beskaffenhed, eller hans Omgang er med Mennesker eller Bøger, vil det altid paa en eller anden Maade forene sig med hans Religion. Vor Kirkes særegne Missionssystem har til Følge, at enhver, som paa nogen Maade er sin Religion hengiven, vil gøre visse Forberedelser paa at forsvare og forklare sine Trosanskuelser. I sine Forberedelser søger han efter Beviser, hvor som helst de findes, og indskrænker sig ikke til Bibelen eller de inspirerede Skrifter, som de Sidste Dages Profeter have frembragt. Ethvert dybtænkende Medlem af vor Kirke nærer i sit Hjærte den urokkelige Anskuelse, at hvis vor Kundskab var udstrakt nok, vilde ethvert Fænomen i Naturen tjene som et Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Det burde derfor ikke forbause os, om Kirkens unge Mænd, som have hengivet sig til Undersøgelsen af Nutidens Videnskab, skulde finde i dens Omraade Bevis efter Bevis, der paa en afgørende Maade stadfæster den guddommelige Natur af det store Sidste Dages Værk. Under en nylig foretagen Undersøgelse af Jordsmonnets Beskaffenhed i Utah havde Forfatteren af denne Afhandling Lejlighed til at samle et betydeligt Antal historiske og naturvidenskabelige Kendsgerninger, hvilke tjene som et andet Vidnesbyrd om Kristi Evangeliums Sandhed, saaledes som de Sidste-Dages Hellige opfatte det.

I Kapitel.

„Den faste Stad skal blive enlig, den dejlige Bolig skal være bortkastet, og forladt som en Ørken."
(Esaias 27, 10.)

Næsten alle Historiens Læsere ere blevne paavirkede af det Faktum, at flere Lande, som tidligere vare befolkede af de mægtigste og mest oplyste Nationer, bestaa nu af udstrakte Ørkener. Intet Land stadfæster Sandheden heraf mere end den store Dal, der indbefattede Mesopotamien, et Land, der spiller en saa storartet Rolle i Menneskeslægtens tidligere Historie. Paa dens Sletter og Højland opførte Oldtidens Nationer deres Tilværelses Tragedier; lig Skoledrengens Snemand rejste de sig i deres kæmpemæssige Storhed paa en Dag og faldt før den følgende Dags Sol neddalede. I dette Landskab fremkom og forsvandt i vidunderlig Følgerække — som det nu fremstiller sig for vort Sind saa mange Tidsaldere senere — Kaldæerne, Babylonierne og Assyrerne; her de mediske og persiske Folkeslag vandt de store Sejre, som har gjort dem saa navnkundige i Historien; og her kom alle Oldtidens store Generaler for at krone deres Heltegerninger. Et hundrede tykt befolkede Stæder laa i Dalens nedre Ende omkring Babylon, den store, den vidunderligste af alle Fortidens Stæder. Hundrede vel befolkede Stæder laa ligeledes i den øvre Del med den store og prægtige Stad Ninive som deres Midtpunkt. I Mesopotamien har Nutidens Videnskabsmænd fundet Beviser for en tidlig Eksistens af Kunst — Malerkunst, Billedhuggerkunst, Musik, Literatur og Arkitektur — Beviser for en højere Civilisation. Men af alt dette er nu intet tilbage. Selv Kundskaben om mange af de store Stæders Beliggenhed er tabt og Mesopotamien er et Ørkenland.

Mod Vest fra Mesopotamien ligger Palæstina; ogsaa dette Land er falden fra sin tidligere Storhed og er i Dag en Ørken, sammenlignet med dets tidligere Flor. Endnu længere mod Vest og Syd ligger Ægypten i den smukke Nil-Dal. Den var en Gang Videnskabens Fostermoder og Kejserdømmers Frygt. Men den er ogsaa falden, og Ufrugtbarhed er kommen over Landet, indtil store Strækninger af den skønne Nil-Dal ligner Sahara-Ørkenen. Ligeledes har Ødelæggelsens Kappe bedækket mange andre af Oldtidens navnkundige Nationer, baade i Asien og Europa.

Det samme kan siges med Hensyn til Amerika. Peru, de mægtige Inkaers Land, der i sin Tid var saa folkerigt og mægtigt og svømmede i Velstand, er i Dag for største Delen et øde Land. Meksiko, Aztekstammens Hjem, er nu et uhyre Vildnis trods alle de Beviser, der ved Opdagelsen af mægtige Stæders og Templers Ruiner bekræfte, at det en Gang var beboet af et mægtigt Folk. Central-Amerika vidner om en lignende Historie.

(Fortsættes.)

Den 15de Februar 1899.

Lader Eders Lys skinne.

„Lader saa Eders Lys skinne for Menneskene, at de se Eders gode Gerninger, og ære Eders Fader, som er i Himmelen." Denne Formaning blev given af Frelseren i hans Bjærgprædiken til Disciplene, der ved den Lejlighed vare forsamlede. Den er lige saa anvendelig paa hans Disciple i vor Tid, som den var til dem, der levede paa hans Tid; i Særdeleshed er det nødvendigt, at de, som forkynde Guds Ord, skulde lægge Vægt paa denne Formaning, eftersom den blev given af den største af alle Lærere. Det var ikke saa meget Frelserens Ord, sam det var den Helligaands Kraft og Indflydelse, med hvilke de bleve udtalte, der overbeviste Menneskenes Hjærter og bragte til Taushed dem, som ved deres Spørgsmaal søgte at faa ham til at kompromittere sig under Loven.

Endskøndt ingen uden Frelseren har set sig i Stand til at leve i saadan Renhed, at der ikke fandtes Svig i hans Mund, kunne vi dog nærme os dette Maal; thi jo mere man lever efter det Lys, man har, des mere vil man have af den Magt og Indflydelse, Frelseren besad, medens han vandrede her paa Jorden. Dette er Aarsagen, hvorfor de ydmyge og sagtmodige, om end ukyndige i Verdens Videnskab, ofte kunne have større Indflydelse paa Menneskenes Hjerter, end saadanne, som synes at besidde langt større Kundskab og Veltalenhed, men som ikke vise Aandens Frugter i deres daglige Liv.

Det var denne Indflydelse, der paa Pinsefestens Dag var Grund til, at Folk bleve rørte i deres Hjerter, medens de lyttede til Apostlenes kraftige Vidnesbyrd, og som bevægede dem til at raabe: „I Mænd, Brødre, hvad skulle vi gøre?"

„Af deres Frugter skulle I kende dem", og Paulus siger: „Men Aandens Frugt er Kærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Tro, Sagtmodighed, Afholdenhed; mod saadanne er Loven ikke." Hvor Aandens Frugter vise sig, der maa Aanden være tilstede for at frembringe dem, og der vil Aandens Lys være og sprede sine Straaler blandt Menneskenes Børn; men om disse Frugter ikke vise sig, kan Aanden heller ikke være tilstede, og følgelig kan der ingen Lys skinne til at paavirke Menneskene til at forherlige deres himmelske Fader.

Lyset var ikke menneskelig Kundskab, men den Helligaands Lys, som af Petrus blev lovet paa Betingelse af Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse. Dem, som i Dag fornægte, at Aabenbaring er given Menneskene i denne Tid og Slægt, og som paastaa, at den ophørte med den Aabenbaring, der blev given til Johannes paa Øen Patmos, kunne

ikke gøre Krav paa den Helligaand, thi den er Aabenbarelsens Aand. Alt, hvad de kunne forlange, er det Lys, der kommer fra uinspirerede Mænds Visdom og Kundskab.

Enhver Handling af den, som vil lære Menneskene den guddommelige Sandhed, burde tydelig sige: „Du kan tryggeligen følge mig," medens dens Ord, som handler tvertimod dem, er ligesom „en lydende Malm og en klingende Bjelde." Den, som stedse har Guds Navns Forherligelse for Øje, og som viser Aandens Frugter, har en Indflydelse hos sig, der gør sig gældende baade hos Venner og Modstandere. Denne Indflydelse bringer Overbevisning til de oprigtiges Hjerter, og vil tillige være en Magt, hvormed at bringe til Taushed dem, som komme for at stifte Ufred og Forstyrrelse; og som Goldsmith siger: kan det ogsaa siges om ham, som har den i Eje:

„Med Sandheds Sværd han sejred' overalt,
Og Daarer, som drev Spot, paa Knæ nu faldt."

„De Sidste-Dages Helliges Lys begynder nu at skinne med større Klarhed end nogensinde før blandt Nationerne. Retsindige Mennesker, som besøge dem i deres Hjem iblandt Klippebjærgene, beundre nu og hædre dem for de mange Dyder, der er fremvist i deres daglige Liv, og som er Frugten af Evangeliets Lys, som de have erholdt. Herren har sagt, at dette Lys skal spredes og opfylde Jorden, indtil alle skulle kende Gud, baade de smaa og de store, og Retfærdighed skal fylde Jorden, som Vandene Havets Bund. **A. W.**

Ankomst og Beskikkelse. Den 23de Januar ankom følgende Missionærer fra Utah: Ældste Mads P. Anderson fra Salt Lake City og J. P. Olsen fra Brigham City, Utah. Den 11te Februar ankom fra Ovid, Idaho, Ældste John Petersen. Brødrene bydes hjertelig velkommen.

Ældste Mads P. Anderson beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference, Ældste J. P. Olsen til at arbejde i Aarhus Konference og Ældste John Petersen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Bedste Tanker. Mange af Kirkens bedste Talere have ofte søgt at overbevise vore unge Mænd om Nødvendigheden af at studere Evangeliets Principper, for at de maatte kunne bære det til Jordens Nationer: men dog burde de hellere studere disse Principper for selv at forstaa og adlyde dem, og derved undgaa Følgerne af Uvidenhed og Synd, og for i fuldt Maal at kunne paaskønne Himlens Velsignelser. H. W. M.

Tale af Præsident George Q. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 27de Februar 1898.

(Fortsat fra Side 39.)

Det er den samme Aand, som Satan drives af; thi Frelseren sagde om ham, at han var en Løgner fra Begyndelsen af. Han bestræber sig uafladelig paa at omstyrte Guds Værk, idet han fylder Menneskene med sin Aand, og tilskynder dem til Had og Voldsgerninger, ja endog til at ødelægge og begaa Mord. Denne er Djævelens Aand, og ofte se vi den ytre sig i Menneskene.

Brødre og Søstre, Gud har sendt os her. Han har udsøgt os fra alle Nationer, hvor Evangeliet er bleven forkyndt, at vi maatte blive hans Redskaber til at paabegynde dette Værk. Et nyt Tidspunkt er oprundet — en ny Epoke. Et Tusind Aar af Hvile og Fred stunder os til. Den Dag er ikke langt borte, naar Satan skal blive bunden, og ikke længer have Magt til at regere Nationerne, og naar den Retfærdighed skal være herskende, hvortil alle Profeterne have hentydet. Herren har samlet os fra alle Jordens Lande i denne Hensigt. De Sidste-Dages Hellige have hørt Hyrdens Røst, hvilken fylder dem med Glæde, og de ere troppevis komne her, fyldte med forunderlige Følelser. En nys udsprungeu Kærlighed, der har forenet dem og trukket dem tilsammen, har fundet Plads i deres Hjerter, og overalt i disse Dale ere de nu i Færd med at grundfæste dybt og fast det herlige Værk, hvori de ere blevne meddelagtige, og vi tragte efter Retfærdighed.

Vi maa nu holde os tro til vor anden Prøvestaud. Vi burde altid have dette i Erindring. Ældsterne, der komme hjem fra deres Missionsarbejde, burde tænke paa dette. Jeg ønsker at være tro til min anden Prøvestand og vedblive i Retfærdighed, som jeg gjorde i min første. Jeg ønsker at være tro til min Fader, ligesom jeg var, før jeg kom ind i denne Tilværelse. Jeg ønsker at lytte til ham. Jeg vil ikke lytte til Satan eller lade mig lede af ham. Jeg vil sige: „Vig bort Satan; jeg har valgt min Fader som min Fører, og vil lade mig lede af ham hele min Levetid; jeg vil ikke lytte til ondt eller bøje mig til det.“ Dette burde være enhver Mand og Kvindes Følelse, som ere Medlemmer af denne Kirke.

Alt dette vil maaske synes meget forunderligt for nogle; men lader os betragte Verden og spørge, hvad har den at byde os, som kunde bruges i Steden for den Kundskab, vi have erholdt. I ere her; i hvilken Hensigt ere i her? Hvorfor ere i sendte hertil? Henry Ward Beecher tilstaar, at han ikke ved hvorfor; og Tusinder af Verdens mest lærde Mænd kunne i Sandhed tilstaa det samme. De vide ikke hvorfor Mennesket er her paa Jorden, hvor det er kommen fra, eller hvor det efter

Døden skal hen. Spørg de mest lærde Præster, som bekende sig at lære Folk Evangeliets Principper, hvorfor Mennesket er her, og de vil svare, hvis de vil bekende Sandheden, at de slet ikke vide noget derom. Men Herren har aabenbaret det for os, og vi forstaa det. Guds Aabenbarelser til de Sidste-Dages Hellige om dette Spørgsmaal ere filosofiske, og kan taale at undersøges. Der er noget haandgribeligt ved de Sidste-Dages Helliges Anskuelser om det tilkommende. Vi vente ikke at sidde paa en Sky og spille paa Harpe gennem tilkommende Evigheder. Der vil være Arbejde for os — Arbejde af den herligste og højeste Karakter. O! Hvilken Glæde vil fylde de trofastes Hjerter, naar de møde Herren, og han byder dem velkommen hjem til sin Nærværelse, efterat de have været faste og urokkelige i deres Troskab til ham, medens de vare her i Kødet! I byde Eders Sønner velkommen hjem fra deres Missionsarbejde; usigelig Glæde fylde Eders Hjerter, hvis de have været trofaste mod Herrens Værk og have holdt deres Præstedømme i Ære. Heraf kunne vi tildels forestille os den Glæde, vor himmelske Fader vil nyde, naar vi trofaste og rene vende tilbage til ham. Betænk vor egen Glæde! at omendskønt vi have været adskilte fra vor Fader, skønt der har været et Slør mellem ham og os, paa det at vi maatte blive prøvede, og da vor Mission nu er endt, og Prøvelsen er forbi, gaa vi hjem frigjorte fra Satans Magt. Jeg beder Gud, at vi alle maa findes i denne lyksalige Tilstand; at dette Folk maa forstaa, at denne er tilvisse deres anden Prøvestand, og at de skulle være trofaste deri, saa at de maatte bydes velkommen hjem af deres Fader i Himlen efterat have vandret tro til ham al den Tid, de have levet paa Jorden, hvilket jeg ydmygeligen beder ham om i Jesu Navn. Amen.

Filosofien af Evangeliet.

XII. Kapitel.

Overensstemmelsen mellem Mose Bog og Geologien.

Arters Udvikling. — Dyrearters Tilintetgørelse. — Tidligste Vandfugle. — Urtidens Uhyrer. — Kæmpemæssige Landdyr. — Klimaets Forandring. — Menneskets Skabelse. — Ingen Forbindelsesslænke.

(Fortsat fra Side 28.)

I første Mosebogs 21 Vers læse vi, at „Gud skabte de store Hvalfiske" (ordret oversat Søuhyrer) „og allehaande levende og rørende Dyr, som Vandet udgav mangfoldigen efter sit Slags, og allehaande Fugle med Vinger, efter sit Slags." Og her se vi ligeledes, at Vandet igen er fremstillet, som om det skulde være ligesom en opfostrende Moder til baade Fugle og de lavere Arter af levende Dyr. Læg ogsaa Mærke til,

at Ordet „skabe" er kun brugt tre Gange i hele denne Beretning; først med Hensyn til Jordens Skabelse, næst om Søuhyrernes, og sidst om Menneskets Skabelse.

Medens Aabenbaring lærer os, at den Periode, da Vandet skulde udgive mangfoldigen, var i den følgende Epoke til den, hvori Plantevæksten begyndte, vidner Geologien om, at der kun ere faa Levninger af Dyreliv, før vi komme op til nyere Stenlag end dem, hvori Planteleyningerne findes, saasom Kulgangene.

Ikke før vi naa Kridt-Tidsmaalet, finde vi Dyrelevninger i Mængde. Nyere Undersøgelser have vist, at Kridt bestaar for Størstedelen af Skaller i enhver Grad af Opløsning, nogle i deres Fuldkommenhed, andre sønderbrudte, og atter andre smuldrende hen til fint Støv. Nogle af disse Skaller ere saa smaa, at det vilde tage 1800 af dem ved Siden af hverandre i een Række til at naa 1 Tomme i Længde. Maaske ingen menneskelig Forstand kan gøre sig et Begreb om et saadant Dyrelivs Mængde. Det er ikke at undres over, at Moses kunde sige, at Havet udgav mangfoldeligen.

I denne Epoke er det, vi finde de første Levninger af Skaldyr, der ere saa ganske almindelige i Stenene af ethvert Land; ligeledes Levninger af utallige smaa bitte Fiske, saa almindelige i vort eget Land (Amerika). Og atter lærer Geologien os, at „Fugle først viste sig i dette Tidsrum." Ingen Brudstykker af Fugle ere endnu blevne opdagede i ældre Stene end Kridtet.

Det er kun i de Lag, der ere dannede senere end Kridtet, at vi finde de Uhyrer, der næsten kunde ryste Jorden med deres Fodtrin og piske Havets Bølger til Skum. For dem, som ikke befatte sig med at undersøge Forsteningerne, ere nogle af disses Størrelse næsten utrolige Man tænke sig et Uhyre paa 120 Fods Længde, med Tænder 11 Tommer i Gennemsnit, og med Øjne, hvis Hule var mer end 18 Tommer i Bredde; og vi kunne se, at Mose Beretning er korrekt, som siger: „Og Gud skabte de store Hvalfiske (Søuhyrer)" Om dette Tidsrum siger Le Conte: „det var fortrinligvis et Tidsrum af Krybdyr." Der er nu kun to Slags store Krybdyr over femten Fod lange paa hele Jorden — 2 i Indien, 1 i Afrika og 3 i Amerika — og ingen over 25 Fod i Længde. Dog har man i dette Stenlag fundet i England alene fem forskellige Slags store Saurier fra 20—60 Fod lange, og i de Forenede Stater vare Krybdyrenes Mangfoldighed endnu større, thi man har fundet ikke mindre end 147 forskellige Slags, og de fleste vare af kæmpemæssig Størrelse. Blandt disse har man 50 Arter af Mosasaurer, 70 til 80 Fod lange, foruden et stort Antal af Kæmpe-Skildpadder. Disse ere nogle af de Levninger, der endnu ere opbevarede. Men Forsteningerne af hvilken som helst Tidsperiode repræsentere kun en Del af de dengang levende Dyr. At Jordens Klima dengang var ensformigt

og varmt, er tilstrækkelig bevisliggjort. Alle store Krybdyr findes nu kun i tropiske og varme Egne; men Levningerne af disse Uhyrer ere spredte over alle Verdensdele, fra Ny Zeeland til Spitzbergen. I alt dette se vi en mærkværdig Overensstemmelse mellem Mose Beretning og Geologiens.

Blandt de Landdyr, som dengang levede paa Jorden kunne nævnes de Dinotherium. Fra dets Levninger, som endnu eksistere, finder man, at det maa have været ikke mindre end 16 Fod højt og 24 Fod langt, med et Hoved mindst 3 Fod bredt, og har følgelig haft en Hjerne stor nok til at faa enhver Phrenologists Lyst tilfredsstillet. Der var et andet meget svært Dyr, kaldet Mastadon, om hvis uhyre Størrelse vi kunne faa et Slags Begreb fra det, at Levningerne af nogle af dets Kindtænder veje ikke mindre end 17 Pund. Der levede paa samme Tid et andet stort Dyr, hvis Levninger findes i Siberien, Sverrig, Italien og i Nord- og Syd-Amerika. Det kaldes almindeligvis Mammutdyret, skønt det paa Grund af dets Lighed med de nulevende Elefanter af Naturforskere er bleven kaldet Elephas Primigenius. Det var bedækket med tre Slags Haar: først stærke Børster, dernæst blødt Haar og tillige med en Slags rød Uld, der voksede blandt Haaret.

Geologerne ere enige om, at i den sidste Del af dette Tidsrum begyndte Jordens Tilstand at nærme sig den, hvori vi nu finde den. Dette tydes til ved den Overflødighed af Løvvækster (som kaste Løv), der findes i Nordamerikas Stene. Det ses heraf, at Klimaet blev mere køligt, og at den tykke Atmosfære, der saa længe havde indhyllet Jorden som med et Tæppe, var forsvunden; Kulsyren og andre giftige Slags Gas, der vare aldeles uskikkede til at nære Dyreliv, var bleven optagen af Kulperiodens frodige Plantevækst. Geologerne fortælle os, at det var i denne Periode, at Wasatch- og Uintah-Bjærgkæderne og andre i Nord-Amerika bleve dannede, og det vestlige Fastlands Midte opløftet, hvorved den store Mellemsø, der engang adskilte Amerika i to store Kontinenter, blev forandret. Den Forandring, der skete med Hensyn til disse Egnes fysiske Geografi, var overordentlig stor, og Forskellen, der blev paa Klimaet, var uden Tvivl af tilsvarende Storhed. Derfor var det naturligt at vente, at der ved den næste Periodes Begyndelse vilde ske en stor Forandring paa Plantevæksten og Dyrelivet. Saaledes endte den femte Skabelsesperiode, thi „Aftenen og Morgenen blev den femte Dag."

Moses begynder sin Beretning om den sjette Periode med disse Ord: „Og Gud sagde: Jorden udgive levende Dyr efter sit Slags, Fæ og Orme og vilde Dyr paa Jorden efter sit Slags; og det skete saa." Geologien stadfæster dette, idet den erklærer, at her begyndte dens nyere Tidshistorie; her begyndte det herlige Syn af Mark og Skov; de højere Arter af Dyr traadte ind og bleve de herskende; mange af Arterne, baade af Planter og Dyr, vare af de samme, som nu leve. Endvidere, noget,

som er vel værd at lægge Mærke til i Forbindelse med de første Pattedyr, er deres pludselige Fremtræden i stor Mangfoldighed, og af alle, eller næsten alle, endog de højeste Arter, undtagen Mennesket.

Tilsidst siges der: „Og Gud sagde: Lader os gøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse, og de skulle regere over Havets Fiske, og over Himlens Fugle, og over Fæet, og over al Jorden, og over alle Orme, som krybe paa Jorden." Saaledes se vi af den hellige Skrift, at den allersidste Del af Skabelsens Værk var Mennesket.

Geologien kroner det Hele med den Aabenbarelse, at alle Sødyrene, Plantevæksten, Krybdyrene, Fuglene og Pattedyrene hver og alle kom i Følgerække paa Jorden, førend det første Menneske. Endvidere, at de tidligste Levninger af Mennesker, som endnu ere opdagede, vare paa det bestemteste fuldkomne Mennesker, lige saa meget som nogen Race, der nu lever, og vare paa ingen Maade en Forbindelseslænke mellem Mennesket og Aberne. Da hans Bolig var beredt og Skovens og Minernes Materialer færdige for hans Brug, da og ikke før kom han til Skue. Saaledes vidne Mose Beretning og Geologien om hinandens Sandfærdighed. Den samme Historie, Israeliternes store Leder fortalte for 4000 Aar siden, fortæller ogsaa i Dag selve Jorden, hvorpaa vi staa, i sit eget betydningsfulde Sprog, som om det var indgraveret med en mægtig Pen for at kunne læses for evige Tider.

Dødsfald.

I Logan, Utah, afgik ved Døden den 24de December 1898 J. J. H. Otte af Hjertesyge efter mange Dages haarde Lidelser.

I de tre sidste Aar har han lidt af en Hjertesygdom, hvorved han ofte led store Smerter, men udførte alligevel sin Tjeneste som Musikdirektør i den danske Arme, hvori han indtraadte i nitten Aars Alderen i 1862. Han var agtet, afholdt og æret af sine undergivne saavel som af sine foresatte, hvilket bevistes ved de Udmærkelser, der skænkedes ham, medens han var i Landets Tjeneste. Han modtog saaledes i 1876 Erindrings-Medaljen fra Krigen i 1864; ligeledes modtog han 1879 et Hæderstegn for 16 Aars tro Tjeneste. I 1893 modtog han Dannebrogsmændenes Hæderstegn og i Maj 1896 blev ham skænket Fortjenstmedaljen i Guld fra Fyrsten af Schauemburg-Lippe.

Han annammede Evangeliet den 2den Februar 1885 tillige med sin Hustru. Samme Aar blev han kaldet til Lærer i Kirken, og Aaret efter ordineredes han til Ældste. Han var Fader til 10 Børn, hvoraf 3 leve i Logan, en Datter i Richmond og en er tilbage i København.

Han søgte Afsked fra den danske Militærtjeneste den 1ste Maj 1898 og emigrerede den 13de Juni samme Aar. Straks efter hans Ankomst

til Utah syntes hans Helbred at blive bedre, men da Vinteren kom, blev den igen værre, og i 19 Dage led han store Smerter, som endte med Døden.

Begravelsen fandt Sted Mandagen den 26de December Kl. 12 Middag fra 7de Wards Forsamlingshus. Tilstede var Wardets Sangkor og et Orkester, som aabnede Mødet med Salmen „Nærmere Gud til Dig." Dernæst Bøn af H. Liljenquist, hvorefter Salmen „Sweet Home" blev afsungen. Derefter talte Præsident C. D. Fjeldsted, Præsident Orson Smith, Raadgiver Isaach Smith, Ældsterne H. J. Christiansen, Aug. S. Schow fra Richmond, C. F. Olsen fra Hyrum, samt Biskop C. J: Larsen, hvorefter Salmen „O, min Fader, Du, som troner", blev afsungen. Dernæst skuttede Biskop A. L. Schanky med Bøn.

Kisten blev baaren af Borgmester Antōn Andersen, C. E. Torstensen samt Musikerne „Lie", Thatcher, Edvard Andersen, J. Aurbach og H. Farr. Graven indviedes af Biskop C. J. Larsen.

Broder og Søster Otte ville længe staa i kærlig Erindring hos deres mange Venner her i København saavel som dem, der ere emigrerede til „Zion", og vi ville alle deltage i Savnet af saa god en Ven og saa nyttig en Mand som vor afdøde Broder.

— I Fairview, Utah, hensov blidt og roligt i Døden den 20de December 1898 Pernilla Nielsen efter et kort Sygeleje. Hun var født i Hovslev, Sverrig, den 22de April 1818 og blev gift med Ole Nielsen i 1848; hun blev Moder til 9 Børn, af hvilke 3 Sønner ere bosatte i Fairview, Utah. Hun var Enke i 22 Aar efter sin Mands Død og forblev hengiven og trofast til Evangeliet, hvorfor hun i Forening med sin Mand og alle trofaste vil opnaa en fuld Lyksalighed paa Opstandelsens Morgen.

Notits. Af Skandinaviens Stjerne ønskes Numrene 2 og 3 af denne, 48de Aargang, eftersom vi kunne bruge en Del af dem paa S. S. Kontor.

Indhold.

København.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson.** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V Petersen).